У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-5740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 23. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го ЛЮТОГО 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 4, 1971 No. 23. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 3 лютого 1971

В АМЕРИЦІ

ГУБЕРНАТОР НЮЙОРКСЬКОГО СТЕЙТУ НЕЛСОН РОКЕФЕЛЛЕР передав на розгляд стейтової леґіслятури проєкт бюджету на фінансовий рік 1971-1972. Губернатор попередив, що „стейт далі не має можливости покрити всіх необхідних фінансових видатків". Передбачено бюджет у висоті 8.45 більйона долярів, включно з 1.1 більйона долярів, які можна зібрати лише шляхом підвищення податків. 300 мільйонів дол. доведеться ще позичати, щоб якось звузити „ножиці" між прибутками й видатками. З цією ж метою можливо будуть випущені „бонди". Стейтовий уряд повідомив, що він не має чим допомогти окремим містам, в тому й Ню Йоркові.

З УСІХ 10 000 СТУДЕНТІВ У 50 КЕМПУСАХ щонайменше одна третина курять, або ж пробували „смак" отруйної маріхуани. Одна сьома з усіх опитуваних студентів продовжують курити маріхуану. Такі відомості подав Крайовий Інститут Психічного Здоров'я, якими керує д-р Б. Бравн, і який вперше провів опитування серед студентів на таку широку скалю.

НАЙМЕНОВАНИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ НІКСОНОМ НА СЕКРЕТАРЯ СКАРБУ ДЖАН КОННЕЛЛІ повідомив, що він бадав публічного переслухання в справі закиду, нібито він порушив стейтовий закон, одержавши 225 тисяч долярів від фундації Ричардсона. Ті гроші він дістав, коли був губернатором стейту Тексас, себто тоді, коли не міг приймати грошей від жадних фундацій чи компаній. Але Д. Коннеллі заявив, що він їх одержав за свою чотирирічну працю в ролі службовця в тій фундації ще до свого губернаторства. Сенатська фінансова комісія переслухала Д. Коннеллі, його вже призначено секретарем скарбу.

ГУБЕРНАТОР ДЖОРДЖІ ДЖІММІ КАРТЕР ПРИЗНАЧИВ на місце померлого сенатора Ричарда Расселла Генрі Гамбрелла — 41-річного юриста, випускника Гарвардського Університету, демократичного стейтового провідника. Він сказав, що хоча особисто й захоплювався покійним сенатором Расселлом, однак провадитиме на його місці іншу політику, бо „час змінив багато справ".

ЧІЛІЙСЬКІ СОЦІЯЛІСТИ ВИБРАЛИ РАДИКАЛА за свого партійного провідника, призначивши генеральним секретарем партії Карльоса Альтаміранo, який заступає молоде радикальне крило в тій партії. Соціялісти є при уряді в Чіле, що його очолює президент - марксист д-р Альєнде. 47-річний Альтаміранo походить з багатої аристократичної родини, але в університеті підпав під вплив комуністів та почав сильно підтримувати режим Кастра на Кубі.

ПРЕДСТАВНИКИ 6 АМЕРИКАНСЬКИХ ДЕРЖАВ покинули конференцію Організації Американських Держав, що відбувається у Вашингтоні, вважаючи, що запропонований проєкт закону проти викрадачів літаків і терористів є занадто нерішучий і слабий. Засідання покинули міністри закордонних справ Бразилії, Арґентини, Параґваю, Ґватемалі, Еквадору та Гаїті. Більшість із представників 17 держав, у тому й ЗСА, є проти того, щоб узаконити видачу всіх обвинувачених в терроризмі й викраданні людей та літаків з країни в країну.

У СВІТІ

У МОСКВІ ВІДКРИЛИ високу школу торговельно-промислової адміністрації, на зразок таких шкіл на Заході. Дотепер совєтські правителі ставились ворожо до способу керування економікою, стосованого на Заході, як до „капіталістичної системи", але хронічне банкрутство совєтської економіки примушує їх студіювати західню техніку в ділянці економічного керування. Ректором нової школи є проф. Віталій Шорін. Першими „студентами" є — міністри, віце - міністри, голови департаментів в міністерствах промислу й торгівлі та директори великих фабрик і державних торговельних центрів.

У МАДРІДІ АРЕШТОВАНО 5-ох видатних соціялістичних діячів, які будучи-то прибули з різних частин Еспанії для спільної конференції. Соціялістична партія, як узагалі всі партії, за вийнятком урядової Фаланґи, заборонена й існує у підпіллі, зберігаючи зв'язки з аналогічними партіями в Західній Европі.

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД У РИМІ РОЗГЛЯДАТИМЕ справу колишнього американського дезертира з морської піхоти, Рафаеля Мініхіелло, який схопив був великий американський пасажирський літак лінії ТВА і скерував був його почерез американський континент і Ню Йорк — до Риму, де він пробував втекти. 7 листопада мин. року італійський суд засудив його на 7 і пів року в'язниці. Його оборонець зголосив скаргу до Апеляційного Суду та вимагає, щоб засудженого звільнили за кавцією 5 травня, бо той вже відсидів пів року в в'язниці.

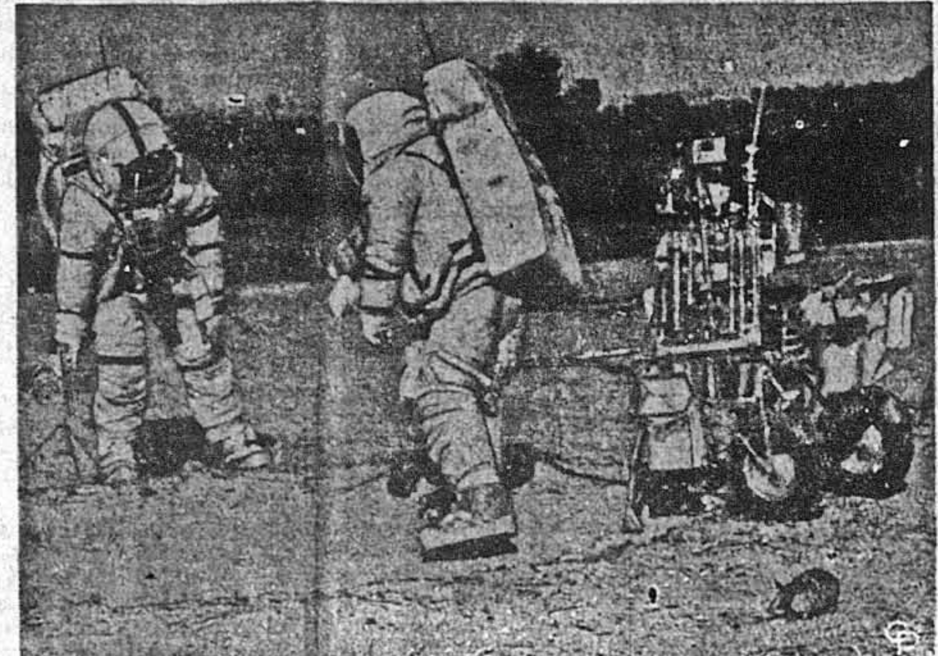
ЧЕСЬКІ ВТІКАЧІ ВІДКЛИКАЛИСЯ до різних міжнародних організацій, прохаючи оборони проти шантажу, стосованого супроти них комуністичним урядом ЧССР. Міжнародна Рада Добровільних Агенцій з осідком у Женеві потвердила, що комуністичний чеський уряд шантажує чеських втікачів в західній Европі і в Америці, вимагаючи від них заплати впродовж двох тижнів від отримання листа — 140 долярів „на цілі їхньої правної оборони", як оскарження „у нелеґальному перебуванні за кордоном. Водночас вимагається від втікачів, щоб вони назвали членів своєї найближчої родини в Чехо - Словаччині, які могли б за них заплатити ту суму, але насправді, щоб чеські власті могли їх переслідувати.

КАТОЛИЦЬКІ ДУХОВНИКИ У ГОЛЛЯНДІЇ БУНТУЮТЬСЯ проти призначення Апостольською Столицею на нового єпископа Адріяна Сімоніса. Провід Церковної Ради в Роттердамській єпархії зрікся своїх становищ, заявивши, що він не може співпрацювати з новим єпископом.

ВІДСУНЕНИЙ ВІД ВЛАДИ ПРЕЗИДЕНТ УҐАНДИ СТАРАЄТЬСЯ перешкодити, щоб різні африканські держави визнали новий державний провід в тій африканській державі. Диктаторський президент Мілтон Оботе прибув у товаристві спеціяльних репрезентантів Замбії і Танзанії до столиці Етіопії, щоб присягнати собі її монарха, старенького Гайле Селяссі. Оботе їздив теж до Кенії, де нарадувався з президентом Йомо Кеньяттою. Але новий володар Уґанди ген. Іді Амін, який є командиром армії, рішенний не допустити, щоб Оботе вернувся до влади.

„АПОЛЛО-14" ЗБЛИЗИВСЯ ДО МІСЯЦЯ, АСТРОНАВТИ ГОТУЮТЬСЯ ДО ДЕСАНТУ І ВИКОНАННЯ СВОЇХ ЗАВДАНЬ

Гюстон. — У вівторок увечері космічний корабель „Аполло-14", що його завданням є висадження вже третій раз людей на Місяць і проведення там запланованих для них досліджень, зблизився до орбіти Місяця і астронавти почали готуватися до вирішної стадії своєї місії, полученої з десантом на Місяць. Всі члени залоги „Аполло-14" Шепард, Мічелл і Руза в дуже доброму стані здоров'я і не мусять користуватися будь-якими медичними засобами проти безсонности чи спричинюваної летом їхньої кабіни „космічної хвороби", так, як це мусіли робити інколи їхні попередники під час летів на Місяць. Проїхавши головну частину їхньої дороги — 205 000 миль — астронавти почали готуватися до запляннованої на середу ранком інспекції злученого з командною кабіною їхнього місячного вегікулу, куди вони мають прозазити специяльним тунелем. Не зважаючи на початкові труднощі і якісь невиясненні дефекти в системі докування, що їх тяжко було подолати в першій стадії лету, тепер система потрібних для цього защіпок і засувів функціонує дуже добре. Астронавти мають увести свій корабель в місячну орбіту з допомогою запалення ще однієї спрямувальної ракети в четвер о год. 2.01 ранку. В цій стадії вони мають надолужити сорок минут, що були втрачені під час їхнього старту в неділю 31 січня. В тому ж часі третя частина запаленої ракети Сатурн відокремиться і впаде на Місяць. Висадження астронавтів з їхнім місячним вегікулом на Місяці передбачене на п'ятницю година 4.16 ранку. Вийдуть вони із цього вегікулу о год. 8.53 цього ж самого дня і відбудуть свій хід по поверхні Місяця. Другий раз ходитимуть вони по Місяці в суботу ранком.

Так мало б виглядати, згідно із переведеною ще на Землі спробою, перебування астронавтів Шепарда і Мічелла на Місяці. Во-ни відбуватимуть дослідження поверхні Місяця в повному виряді. Поруч них — спеціяльно сконструйований візок, що його вживатимуть астронавти для переволікування їхніх знарядь і зібраних ними зразків місячного ґрунту.

Джан Б. Коннелі затверджений на становище секретаря скарбниці ЗСА

Вашингтон. — Сенатська Фінансова Комісія затвердила у вівторок 2 лютого ц.р. призначення колишнього демократичного губернатора Тексасу Джана Б. Коннелі, мол., на становище секретаря скарбниці в уряді президента Ніксона. Проведено це затвердження 11 голосами членів Комісії проти 0, з тим що двох членів Комісії, які були присутні під час її засідання, не голосували. Відбулося затвердження Джана Б. Коннелі після того, як комісія відбула його переслухання в справі поставлених йому в пресі закидів, що він, перебуваючи на становищі губернатора, одержав яких пів мільйона долярів гонорару з майна нафтового промисловця Сида В. Ричардсона. Джан Б. Коннелі з'ясував під час переслухання, що він, одержуючи цей гонорар, ні в чому не порушив обов'язуючих в Тексасі законів. Виcнення Джана Б. Коннелі було прийняте членами Фінансової Комісії Сенату без заперечень і він був затверджений на призначене президентом Ніксоном становище 11 голосами членів Комісії. Згодом до цього затвердження приєдналися два неприсутні на засіданні члени Комісії Венс Гартке, демократ з Луїзіяни, і Абрагам А. Рібікоф, демократ з Коннектикату. У своїй заяві Коннелі виснив, що він одержав згаданий гонорар ще перед тим, як він став губернатором, за свою працю, як співвиконавець упорядкування майна Ричардсона.

Президент відбув засекречену нараду в справі Ляосу

Вашингтон. — Президент Ніксон відбув у вівторок 2-го лютого строго засекречену нараду у Білому Домі, в якій взяли участь державний секретар Вілліям Роджерс, секретар оборони Мелвін Лерд, голова шефів об'єднаних штабів адмірал Томас Моорер, голова Центральної Розвідчої Агенції Річард Гелмс і спеціяльний дорадник Президента Генрі Кіссінджер. Хоча нічого не подано про зміст тієї наради, проте газетні коментатори однозгідно твердять, що вона стосувалася нового розвитку подій в Індокитаї, а саме — масового зосередження у Ляосі військ і всяких припасів північно-в'єтнамської армії та плян контракції. Японська пресова агенція та московські „Ізвєстія" твердять, що вже розпочалася „інвазія" південно-в'єтнамських військ до Ляосу з підтримкою американського летунства. За тими вістками — коло 5.000 ляоських парашутистів скинено з літаків на територію Ляосу, а взагалі в тій операції буцім-то взяло участь кругло 25.000 ляоських і 9.000 американських вояків, дарма що з американських керівних кіл далі запевняють, що ніодин американський вояк не переступив кордону до Ляосу. Совєтський прем'єр Алексєй Косиґін вдруге впродовж 24-ох годин висловив своє „обурення" на „поширювання війни" американцями. Західні коментатори вважають ті виступи Косиґіна за доказ, що комуністи стривожені цією новою акцією альянтів, націленою на знищення складів північно-в'єтнамських військ у Ляосі, перерваня „шляху Го Чі Міня" і розбиття зосереджених в Ляосі комуністичних військ. Військові фахівці звертають увагу, що виснажений затяжною війною Північний В'єтнам не всилі вести успішно війну на величезному просторі, що охоплює Південний В'єтнам, Ляос і Камбоджу та що воєнна операція альянтів проти комуністів в Ляосі може завдати їм ще важчий удар, як завдала була їм операція в Камбоджі. Цим разом також та операція була обрахована на короткий час. Державний секретар Вілліям Роджерс і секретар оборони Мелвін Лерд запрошені зізнавати про ті події на сенатській Комісії для закордонних зв'язків.

Розбилися переговори нафтових компаній з продуцентами нафти

Тегеран. — Переговори, які велися від минулого четверга в столиці Ірану між представниками 22-ох нафтових компаній, які мають концесії в країнах із нафтовими джерелами і тими продуцентами нафти, не довели до успіху. Нафтові компанії, власники рафінерій, нафтових проводів і нафтоналивних кораблів, погодилися на підвищення оплат за концесії на 700 мільйонів дол. в цьому році і 1.600.000.000 дол. в 1975 р. Але вимагали гарантії, що впродовж найближчих 5-ох років не буде ніяких перешкод у допливі нафти. Такої гарантії власники нафтових джерел не хотіли дати, мабуть, з уваги на непевний політичний стан на Близькому й Середньому Сході та дії різних революційних груп. Негайно після проголошення про невдачу конференції — заповіджено на наступний таки день, середу 3 лютого ц. р., конференцію 10-ох продуцентів нафти, якими є Іран, Ірак, Кувайт, Савді Арабія, два емірати над Перською затокою, Альжир, Лівія, Венесуеля й Індонезія. Ті держави постачають 85 відсотків ропи і продуктів із неї до Західньої Европи та майже 100 відсот. до Японії. Хоча з-посеред 22-ох експлуатуючих нафту компаній 8 є американськими, проте ЗСА майже не імпортують відтіль нафту, маючи власну. Якщо таки не дійде в цій справі до якогось порозуміння, то може прийти до поважної кризи — однаково для Західньої Европи, як і для продуцентів нафти, зданих на дохід із її експорту.

ПІД ЧАС ЧЕТВЕРТОЇ ПЛЕНАРНОЇ СЕСІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ В НЮ ЙОРКУ

Як уже інформовано, минулої п'ятниці, суботи і неділі, 29-31 січня, в Ню Йорку в готелі Комодор відбулася четверта з черги Пленарна Сесія Президії Світового Конґресу Вільних Українців. При цій нагоді відбулися також наради різних Рад і Комісій СКВУ. *На фото:* члени Президії та члени Рад і Комісій, що брали участь у нарадах.

(Світлив: J. P. Starostiak 1881 Linden Street Ridgewood, N.Y. 11227)

В п'ятницю 5 лютого закінчується воєнне перемир'я на Близькому Сході

Об'єднані Нації. — 5 лютого кінчається тримісячне перемир'я на ізраїльсько-єгипетському воєнному фронті і західні кола стривожені, що може відновитися війна. Єгипет заявив був уже давно, що він не погодиться на продовження перемир'я, коли не видно буде наявних доказів, що Ізраїль прагне замирення. Нова нота, що її єгипетський амбасадор д-р Мохаммед ель-Зайят передав посередникові у мирових переговорах з Ізраїлем, шведському дипломатові Гуннарові Ярріні'ові, твердить, що дотеперішні переговори не виявили такого поступу, щоб можна вірити в їх успіх. Конкретно, Єгипет закидає Ізраїлеві, що він дотепер не погодився на відкликання своїх військ з усіх окупованих ними арабських земель, ані не окреслив виразно своїх територіяльних претенсій ані теж не заявився у справі палестинських втікачів. Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант звернувся до всіх сторін з закликом відмовитися від усяких воєнних дій і дати можливість Г. Яррінґові продовжувати свою посередницьку місію. У Тант твердить, що ті переговори таки дають підставу до „обережного оптимізму", бо „наближались до кращого з'ясування обопільних позицій". Не є виключене, що для цієї справи буде склика Рада Безпеки ОН, головою якої є в цьому місяці амбасадор ЗСА Чарльс Ист, або, що заклик в справі дальшого перемир'я проголосять чотири великодержави. Тоді Єгипет міг би „врятувати своє обличчя", ніби повинуючись таким закликам. Однак припускають, що формального продовження воєнного перемир'я не буде, але й не буде відновлення воєнних дій вздовж Суецького каналу. Єгипет зосередив свої війська, висадні човни і всякий технічний виряд для можливого форсування переїзду через Суецький канал та висаду на окуповану ізраїльтянами Синайську півострові, але західні обсерватори вважають, що це зроблено в цілі „війни нервів".

Поштова Служба ЗСА плянує підвищити оплати за листи й посилки

Вашингтон. — Створена минулого року напівзалежна від уряду корпорація Поштова Служба ЗСА, яка вже від червня ц. р. перейме функції департаменту поштового уряду ЗСА, керівник якого входив у склад уряду ЗСА, подала до відома, що з 15 травня ц. р. будуть підвищені оплати за листи і поштові посилки. Згідно з пропозиціями Поштової Служби, оплата за листи першої кляси буде підвищена з 6 на 8 центів, за поштові картки з 5 на 7 центів і летунських листів з 10 на 11 центів. Оплати за посилки другої кляси, які включають журнали й газети, будуть збільшені пересічно на 142 відсотків. Ціни за ці останні посилки будуть збільшувані поступово протягом найближчих п'яти років. Будуть підвищені також поступово оплати за посилки третьої і четвертої кляси, але ж не в такій пропорції, як оплати за посилки другої кляси. Пропозиції Поштової Служби були передані у вівторок 2 лютого на затвердження Конґресової Комісії поштових оплат. Якщо Комісія не висловить своїх заперечень проти цієї підвищки, Поштова Служба встановить нові тимчасові оплати, з тим, що вони не зможуть перевищувати дотеперішніх оплат понад одну третину їх висоти. Підвищка оплат мала б збільшити поштові прибутки додатково на 1.45 більйона долярів у фіскальному році, що кінчиться 30 червня 1972 року.

Східня Німеччина домагається усунення радіостанцій „Вільна Европа" і „Свобода" з Зах. Німеччини

Мюнхен. — Різні представники так званого уряду Східньої Німеччини виступили в східньонімецькій пресі з домаганнями, щоб уряд Німецької Федеральної Республіки усунув із своєї території американські радіостанції „Вільна Европа" та „Свобода". Таким чином Західня Німеччина мала б нібито підтвердити договір, підписаний у Москві між урядом Віллі Брандта і Совєтським Союзом. В самій Західній Німеччині комуністи підна ходять людей, які також виступають із закликами „припинити діяльність тих радіостанцій, як небезпечну для справи співробітництва між народами". Таку заяву склав, наприклад, у Бонні член партії „Союз Миру" Лоренц Кнорр в листі до канцлера Віллі Брандта. Московська „Правда" з 31 січня повідомляла, що Лоренц Кнорр писав: „Не можна більше допускати до того, щоб фінансовані Американською Розвідкою радіостанції „Свобода" і „Вільна Европа" працювали на території Німецької Федеральної Республіки. Їх передачі порушують західньонімецьку Конституцію, — писав Кнорр. — протирічать Потсдамській умові та підписаному в Москві договору між СССР і Німецькою Федеративною Республікою".

„Євангельський Ранок" піддає думку про єдиний узгіднений переклад „Біблії"

Дітройт, Міч. — Журнал „Євангельський Ранок", видання Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці, в числі з грудня 1970 р. звернувся з закликом узгіднити всі переклади „Святого Письма" на українську мову, щоб не було різних цитувань тих самих місць під час відправ в українських Церквах, різних віровизнань. Журнал наводив уривок з резолюції Конвенції Українських Баптистів у Честері, Па., в якій сказано, що різні віровизнання і особи займаються перекладами та виправленнями раніше перекладених текстів „Біблії" і тому „25-ий ювілейний З'їзд Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков, ОУЄВЦ, у ЗСА звертається до всіх українських євангельських Церков із просьбою вплинути на керівні органи духовної діяльності, щоб окремі особи, або організації припинили неорганізовані та несистематичні видавничі заходи і потягнення щодо випуску в світ... двох версій „Біблії". Редакція журналу „Євангельський Ранок" вважає, що „Потрібно постійного узгіднення цієї справи зі всіма українськими євангельськими Церквами та організаціями, а навіть з проводом Української Православної Церкви. Навіть пригодилося б створення Міжконфесійної Комісії, яка цією і подібними справами займалася б. Інакше це анархія буде продовжуватися безконечно".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неоізоляціонізм

Активність американського летунства над Камбоджею в допомозі тамошній державній армії і південно-в'єтнамським частинам на протикомуністичному фронті та згадка державного секретаря Вілляма Роджерса про можливість, що південний В'єтнам вишле в допомогу сусідньому Ляосові свої з'єднання проти наступу комуністів дали зразу же притоку американській ліберальній пресі і деяким сенаторам - „голубам" зчинити крик про „поширювання війни".

Як це було вже за президента Джансона — противоєнні критики звертають свої скарги і мирові заклики на адресу не Москви, Пейпінгу та Ганою, а на адресу власного американського Уряду. Демократичний сенатор з Савт Дакоти, Джордж МекҐоверн, який виставив уже свою кандидатуру на президента у виборах 1972 року, заповів поновлення резолюції, що вимагає відкликати всі американські збройні сили з В'єтнаму до кінця цього року. Голова сенатської Комісії закордонних зв'язків Дж. В. Фулбрайт з огірченням публічно закинув державному секретареві Роджерсові, що у своєму минулотижневому переслуханні на тій Комісії він нічого не згадав про можливість „поширення воєнних дій" в Ляосі. Сенатори Франк Черч, демократ з Огайо, і Джан Шерман Купер, республіканець з Кентакі, ніби тимчасово задовольнились запевненням Роджерса, що Уряд не плянує висилати наземне військо до Камбоджі, але знову — „захвилювалися" вістками про можливість „поширення війни" на Ляос. А сен. М. Менсфілд далі наполягає на редукцію військ ЗСА в Европі.

Покищо все ще трудно збагнути, чи в основі всіх тих внесків і заходів лежить партійна чи групова опозиція супроти Уряду, чи міжнародна утопічна ідея пацифізму, чи ізоляціоністична концепція „фортеці Америки". У практиці це не має значення, бо однаково всі ті заходи є водою на млин Москви, Пейпінгу і Ганою. Факт, що автори всіх таких голосів і заходів є насправді антикомуністичними американськими державниками - патріотами не послаблює загрози от[е]сі їх настанови. Єдину гарантію їхньої невдачі дає єснування здорового глузду й здорового інстинкту у більшості народу і становище не тільки цілого Уряду з Президентом на чолі, але й більшости Конґресу.

Доктрина Брежнєва

Ціллю московських царів було спершу „собираніє землі русской", власне загарбування сусідських земель для Московського царства. Політика Москви, з її примарною ідеєю „третього Риму", базувалась на принципі „тащить і не пущать": не віддавати того, що вже було загарбане, і підтягати під „Росію" те, що ще можна підтягнути. Так, користуючись слабістю велетенського Китаю, російські царі в минулому столітті забрали в того свого сусіда сотні тисяч квадратових кілометрів території.

Прямим і безпосереднім продовжувачем царської політики виступила і совєтська влада, яка змінила вивіски, але не змінила „ніже тії коми", мовляв Т. Шевченко, в закордонній політиці, коли її порівнювати з царською „білою" політикою. Ленін кинув свої армії на незалежні держави не російських народів. Фінляндія і Польща зуміли відбити червоні атаки, але Україна, Білорусь та багато інших країн не витримали натиску з півночі. Сталін продовжував політику російських царів, пригнічуючи в СССР не російські народи, кидаючи совєтські війська на малу Фінляндію, підписуючи з Гітлером пакт приязни задля ліквідації незалежних держав на Сході Европи, під маркою визволення. Врешті, використавши політичну довірливість західніх союзників, Сталін поширив російську імперію аж до кордонів Шпрее і Дунаю. Продовжуючи йти тим самим шляхом, теперішній генеральний секретар ЦК КПСС висунув кілька років тому так зв. доктрину Брежнєва, за якою Совєтський Союз має „право" окупувати територію кожного сателіта, якщо в котромусь із них постане загроза для „соціялістичних здобутків". На підставі цієї, не визнаної світової дипломатією, доктрини Москва послала в 1968 р. свою армію для другої окупації Чехо - Словаччини і може кинути свої дивізії на територію Польщі, якщо там не припиняться заворушення.

ЗСА не визнають „доктрини Брежнєва". Однак, самого словесного заперечення не вистачає. За словами повинна прийти акція.

В. Ткач

ДАЛЬША ДОЛЯ ПОЛІТИКИ БРАНДТА СУПРОТИ СХОДУ

У західньонімецьких політичних колах, близьких до соціялістично - ліберального уряду Брандта, починають щораз частіше підноситися песимістичні голоси щодо дальшого розвитку східньої політики Брандта. Ці голоси вказують на той факт, що минуло вже досить часу від гучного підписання німецько - совєтського і німецько - польського договорів, але в ділянці справжнього відпруження між цими країнами властиво нічого не сталося. Яка ж доля спіткає ратифікацію цих договорів у західньонімецькому парляменті?

Песимістичні голоси вказують на те, що за час від підписання договору в Москві не видно ніякого поступу щодо врегулювання справи Берліну, а також непомітно ніяких бажань збоку комуністичного режиму в Східній Німеччині унормувати відносини поміж „двома німецькими державами". А це були головні моменти, від яких уряд Брандта узалежнював ратифікацію договору з Москвою, бо це дало б можливість придбати трохи голосів серед християнсько - демократичної опозиції та виключити спротив і в рядах соціялістично-ліберальної коаліції.

Далі „песимісти" вказують на те, що хоч збоку Москви і чуються далі „компліменти" на адресу деяких західньоевропейських країн, відносини поміж СССР і ЗСА радше загострюються, і немає виглядів на загальне відпруження відносин Захід-Схід, ані на поступ у переговорах про обмеження стратегічної н у к л еарної зброї, що йдуть поміж Москвою і Вашингтоном. Совєтська дипломатія й далі робить зусилля, щоб порізнити Західню Европу з ЗСА. А значить — політика „діли й пануй", що непокоїть навіть таких оптимістів, як Брандт і його ліберальний міністер закордонних справ Шеель.

Але є тривожніші факти. Це — відомості про поступ совєтсько - китайських переговорів і щораз виразніші познаки нового совєтсько - китайського відпруження. З цього деякі коментатори роблять висновок, що Москва тільки тоді починає стосувати примирливий тон на Заході, зокрема в Европі, коли її взаємовідносини з Китаєм гіршають. І, навпаки, її тон на Заході починає „твердішати" в міру поліпшування відносин з Китаєм. З цього виходило б, що короткотривала „відлига" у стосунках Москви із Заходом перестала б існувати, якби совєтським дипломатам пощастило досягти справжнього, хоч може й не дуже довготривалого, відпруження з Китаєм. А тоді вся східня політика Брандта, який пішов на нібито принадні пропозиції Москви, збанкрутувала б і з великого „східнього експерименту" Бонну, що на нього покладалося надії і в інших країнах Заходу, нічого не вийшло б.

Цікаво, що в той час, як до таких песимістичних висновків доходять політичні приятелі Брандта, в колах християнсько - демократичної опозиції виявляють і собі активність у ділянці східньої політики. Недавно для переговорів з цілим комуністичним проводом їздили до Москви і Варшави два визначні опозиційні політики: до Москви колишній міністер закордонних справ і теперішній голова парляментарної комісії в справах зовнішньої політики Шредер, до Варшави — лідер християнсько - д е м о кратичної фракції у парляменті і один з найуспішніших кандидатів на майбутнього голову уряду Барцель. Після цих поїздок обидва діячі висловлюються, хоч і стримано, проте не цілковито неґативно про дальші перспективи т. зв. співпраці з Москвою і з Варшавою. Барцель підкреслює потребу замирення з Польщею та її народом, хоч і твердить, що опозиція тільки тоді дасть свою згоду на ратифікацію німецько - польського договору, коли в ньому буде виразне застереження, що остаточне визнання кордонів на Одрі - Ніссі може бути зроблене тільки майбутнім мировим договором поміж усією Німеччиною і її колишніми противниками в другій світовій війні. Це той нюанс, на який не хоче йти Варшава.

Шредер був, може, ще стриманіший і говорив лише про можливість розвитку німецько - совєтських торговельних зносин, що є дуже бажаним для німецької індустрії. Проте, якраз Шредера уважають за найбільш схильного з усіх визначних християнсько - демократичних політиків піти на поступки Брандтові щодо реалізації його плянів східньої політики.

Що означає такий до певної міри зворот у політиці опозиції, яка ще недавно цілковито відкидала східню політику уряду Брандта? Чи на неї вплинули результати часткових виборів, що відбулися в міжчасі у Німеччині і не принесли великих втрат для соціяльно - ліберальної коаліції? Чи грає тут ролю та обставина, нібито вістки про нехіть през. Ніксона до політики Брандта не були обґрунтовані? Чи, може, опозиція хоче лише бути більш поінформованою, а тому виявляє активність, щоб назбирати більше арґументів проти політичного курсу Брандта?

В кожному разі, такий, як сказано, зворот у політиці опозиції викликає подекуди тривожні коментарі у противників східньої політики Брандта, і вже навіть починають говорити про можливість розриву поміж партією християнських демократів і її баварською сестрою, себто соціяльними демократами, на чолі яких стоїть б е з к омпромісовий противник будь - якого наближення до Москви, колишній міністер ф і н а н с і в Штравс.

Якщо Москві пощастить досягти справжнього відпруження з Китаєм і якщо водночас вона загострить свій політичний курс супроти Заходу, тоді деякі політики західнього світу хіба пожалкують, що не використали можливости спробувати унормувати свої відносини з Китаєм, а замість того кинулись у „коекзистенційні" обійми Москви.

І. [illegible]

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК УВУ

(3)

Дуже важливе, щоб така опіка була належно зорганізована. Це далеко важливіше, як титульні амбіції і погоня за „докторатами" без свідомости й почуття нелегких обов'язків, які цей титул накладає на кандидата наукової праці, без якої сам титул не має значення. Ніякий такий, та ще легким коштом набутий титул не принесе чести, хоча б і оправити диплом у рами зі щирого золота.

Очевидно, годі рахувати на масовий рух української високошкільної молоді до таких додаткових студій, зважаючи на дотеперішній досвід в американських і інших високих школах з курсами українознавства, але при уважнішій раціоналізації справи напевно знайдуться такі найкращі з української молоді, які захочуть, не наслідуючи нікого й нічого, бути самими собою.

Варто було б подумати батькам і УВУ про важливий засіб тимчасового обміну молоддю по родинах з різних країн і шкіл.

Разом з тим слід поширювати у нас розуміння українознавства. Доводиться нерідко чути від студентів, як також від старших, навіть українців - професорів, що поле українознавства обмежене істориками, мовознавцями, дещо географами, літературознавцями — взагалі гуманістичними і суспільними науками, натомість немає там що робити для, наприклад, математиків, дослідників реальних дисциплін та фахів.

Це непорозуміння й добровільне обідновання себе й української науки. Бо чи ж не важливо для математика, для інженерів різних спеціяльностей, лікарів, біологів, геологів знати, як справи їх ділянок науки, досягнення й поступ виглядають на Україні (результати творчої української думки) або хто з дослідників, учених нашого роду чи й видатних практиків репрезентує ці дисципліни й практичні фахи в різних країнах світу? Чи не важливий контакт із ними, і чи для таких цілей не варто сполучити не раз свій літній відпочинок із спеціяльними інформаційними семінарами, зустрічами і т. п., але компетентно й пляново зорганізованими своїм високошкільним науковим центром?

На мою думку, назріла пора організаційного об'єднання УВУ й посестри УГА-УТГІ, яка теж наблизилася до свого 50-літнього ювілею, — з дотриманням в об'єднанні форми автономії окремої школи, заслуженої Української Політехніки, в одній високошкільній українській університетській централі з окремими факультетами чи окремими школами (аналогічно, як це буває в ЗСА, Канаді, бувало в Чехії і т. д.).

І взагалі — не перший раз про це згадую — пора нам при нагоді цих ювілеїв може й започаткувати, передусім серйозно розваживши, раціональну реорганізацію, поділ і плян праці, об'єднань наших наукових установ для економного використання не таких то вже багатих людських і матеріяльних ресурсів, — наладнання наукових і науково-популярних видань так для заспокоєння наукових зацікавлень культурного загалу г р о м адянства, як і наукового чи наукових видань, хай би в формі не так частих, як постійних періодиків, які б гідно репрезентували нашу науку у великих світових бібліотеках, а нашому науковому доростові давали б можливість виявляти себе й на рідному полі, бодай щоб там їх вклад де б не було і в якій би не було мові, в світову науку й культурний поступ постійно віднотовувати.

УВУ, як установа, яка своїм завданням повинна головно підготовляти науковий доріст, молоді кадри, має більше можливостей ініціювати таку „комасацію". Новий наш доріст, більше може прагматичний, перебираючи зміну варти (на що вже дуже пекуча пора!), зуміє, може, достосувати організацію наших наукових стремлінь до сучасних реальних вимог і потреб, надати їм відповідних і організаційних форм і свіжого змісту?

Чи не можна, хоча б у рамах максимальної програми, при УВУ, — в порозумінні з нашими організаціями академічних професій та з їх допомогою наладнати статистику - евіденцію українського студентства в світі (це з українськими студентськими організаціями) і головно евіденцію українських дослідників - учених, які працюють у різних країнах світу в їх наукових установах, — евіденції вкладу української творчої думки в світову науку і культурний поступ?

Літні зустрічі на курсах УВУ, підготовних семінарах до вищих наукових ступенів української молоді, опріч наукової селекції, мають важливе й соціяльне значення та практичну користь. Можливо, що слід було б їх розбудувати не лише в одному місці, а й у кількох, при Делеґатурах УВУ, щоб дати можливість брати участь якнайширшим кругам української високошкільної молоді, а може й у деяких спеціяльних семінарах поширеного українознавства й старшим.

Напрощується й ще одна думка: історичне посвоячення українських журналістів з УВУ має своє моральне право, а тепер може й більший як при оснуванні свій власний інтерес! Рідшають ряди старших поколінь українських журналістів. У порівнянні з поступом до вимог сучасного „четвертого стану", його підготови, освіти, техніки й організації праці, бачимо, як відстали ми з нашою аматорщиною. Тим часом уже вправді нечисленні ще „білі круки" молодих, свіжо й модерно вишколених журналістів українського роду працюють в більших чи менших чужомовних видавництвах. В цьому призванні, звичайно, „цікавий народ". Чи не можна було б спробувати й для них влаштувати семінар для ознайомлення з українською проблематикою? А чи не варто було б розважити справу утворення при УВУ постійного факультету чи школи журналістики, де б об'єдналися викладачі зі старим досвідом і молодші вишколені у модерних методах журналістичної праці?

Для реалізації таких чи інших ідей практичного пристосування УВУ до конкретних потреб і умов необхідна допомога бодай тієї частини українського громадянства, що має вищі культурні амбіції й почуття обов'язку. Реальна необхідність утворення Постійного Патронату УВУ на порозі його нового півстоліття. Ініціятива й участь у ньому належить у першій мірі Об'єднанню Українських Журналістів разом з алюмнами УВУ.

Все це може занадто оптимістичні думки й суґестії, може я й помиляюся, — але з вдячністю сприйняв би й інші чи подібні опінії в ювілейних розважаннях і спільній журбі за майбутнє УВУ, української науки й культури.

ЗАТОПИЛО КОЛГОСПНІ ХАТИ

У селі Біленькому на Запоріжжі сталось нещастя: колгосп розорав довгий пагорб, через який не могла далі розлитись вода, що весною завжди перетворюється з річечки у велику й бурхливу. Вода прорвалась через розоране місце й затопила „частину хат у селі", а в той час справою „почав займатись обласний комітет народної контролі". Доки він займався паперовими справами, вода піднялась вище, і двоє селян з Біленького їздили із скаргою на колгосп аж у Москву, в редакцію „Известий". Та газета в числі з 27 січня повідомила: „Тепер вжито всіх заходів, колгоспникам заплачено за їхні втрати". Вартий уваги факт, що з с. Біленького „посланці" їхали не до Києва, а в Москву.

А БЕЗ ЛІКАРЯ НЕ ОБІЙШЛОСЯ...

Прочитав я оце в „Свободі" з 2-го січня дружній шарж нашого гостроперого Ікера у сторону лікарського світу, наркоманії й іншого нещастя — і веселіше стало на Свята. Зокрема ж його товариська, усміхнена ракета, вистрілена у сторону моєї скромної особи в екзильному екзилі на далекій провінції, принесла щось таке, що аж по серцю теплим потекло... І сибірськоподібна зима у Міннесоті наче запахла раптом весняним, волинським полем. Тільки без конопель, бо це — чортівське зілля, просто правдива вам маріхуана.

Говорить Ікер, що ходив до славного д-ра М. Панчишина з „грудними проблемами", але не договорює до кінця. А чи не були це, либонь, просто таки серцеві справи молодого, романтичного письменника, який у настрої „море по коліна" міряв чудові львівські парки, ідучи назустріч новим темам, новим враженням, новим справам?.. Бо коли це, знечев'я, було б так, то може й мав рацію д-р Панчишин, радячи дещо відпочити від гарячої муки, трошки підхарчуватись?

Ось у справі „медичних куточків", що колись у Львові друкувались — я повністю згідний з Ікером. Я вже чимало разів пропонував „Свободі" ввести статті на тему, як, наприклад, заправляти зонди або ставити клізму деяким нашим групам або об'єднанням, але редактор відмовляється. Ще й свариться, бо, мовляв, УНСоюз мусить проповідувати братню любов, а не розбудовувати зоопарк чи займатись ветеринарною хірургією. Це, — каже, — було колись, „коли ще звірі говорили", а не тепер, у добу ракети й атома, коли вже й люди не хочуть між собою говорити.

Але я хотів не про це. Хотілося перегукнутись і через газетну шпальту дати знати зовсім не „малому" фейлетоністові і приятелеві, що усміхнена ракета відбилась рикошетом об „медичні теми" і полетіла назад у Ню Йорк. Власне, не тому, щоб я, борони Боже, був проти нашого, всіма люблєного Івася Керницького, бо я б йому, згідно з правдивою його вартістю, запропонував не менше як тисячку долярів місячно за його фейлетони у „Свободі", аби тільки ця мама разом з батьком Союзом хотіли це йому платити. Справа рикошету має інший корінь.

Ікер, підбудовуючи арґументи у згаданому фейлетоні, покликає собі на поміч і свідка Степана Руданського, думаючи, що літературна спорідненість у жанрі гумору і сатири допоможе йому — Ікерові — встоятися проти лікарів. Минув, мабуть, його уваги факт, що Степан Руданський міг би рішити навпаки. Адже він — відома постать у нашій літературі — був... також лікарем.

Д-р М. Данилюк

I. Смолій

ПО З'ЇЗДІ „СЛОВА"

(3)

У дискусії так ясно справи не ставлено, отож, під бравуру словесних герців, родилося підозріння про тиху змову традиціоналістів і модерністів, щоб вести дискусію саме в такому вигляді, для одних у вигідності розгромлювати противника самим уже Шевченком та ще трохи неоклясиками, а в других у солодкому почутті оригінальности. На тому тлі і зрозуміло, чому запит І. Боднарчука, як же так, що противники не знаходять компромісу, хоч обидві сторони захоплюються шестидесятниками, пролунав без належної, ясної відповіді.

Порівняння творчости шестидесятників і Нюйоркської групи щодо їх тематики, мистецьких засобів та мовних особливостей — це була б цікава тема. Тут було б і місце поставити питання, чому от зрозуміла і сприйнятлива, наприклад, така картина Л. Костенко:

Човен, окутаний міддю,
виплив у темне море.
Вдарили хмару хвилясту
весла тонкі промінці.
Хмара запінилась миттю,
хмара захльостує човен.
Вечір, бакенщик сивий,
стис весло у руці.
Хмари плечем відсунув,
уперся ногами в днище.
Вийняв свою запальничку,
подихав на неї, зогрів.
Викресав жовтого вогню,
прикривши рукою від вітру.
Тихо запалює зорі, —
бакени інших світів.
(„Вечір")

А несприйнятлива така картина Ж. Васильківської:

Прядиво тиші
над очеретом
лагідить строге
обличчя вечора.
Берегом ходять
мовчазні звірі —
сіють у воду
світляний порох.
А хитра річка —
іскриста риба
срібною лускою
ніч покорила
і світить вербам,
що витчуть листям
з срібного плюскоту
прядиво тиші.
(„Вечір")

Або чому читач в Україні не протестує проти знущання над логікою у вірші В. Коротича „Запах хмар" (запах хмар — чи не очевидне безглуздя?) і дозволяє поетові вести себе далі в нетрі нелогічности і навіть захоплюватися таким віршем:

„Вас не цікавило,
чим пахнуть хмари?..
...Газувате, калюжне
нетто,
Загони, що пливуть у небі
синьо-бездоннім.
Вони пропахли забутим
у блюдечку часм,
Твоїм духмяним волоссям,
моя мила,
Пахнуть вони
рослиною-молочаєм,
Міськими димами
і туалетним милом...

А емігрантський читач відмовляється сприйняти от хоча б таку картину Б. Бойчука:

Зсували берег промені
і лущили з ріки, —
на кладці прали спомини
жінки.

А спідниці конопляні
по стегнах потекли.
І ми приймали поглядів
Полинь.
(З „Мандрівки тіл")

Або чому не можна відчути поетичного настрою в вірші Е. Андієвської (уривок):

Гусячу шкірку неба
Шпаки зібрали в миску.
Німфа на більці німба
Пливе за метеликом з міста.
Весна, узувши калюжі,
Всю ніч проходила
під кленом,
Ті на всі боки колише,
І клонить явити зелене
Таких неймовірних розмірів,
Яких ще земля не носила...
(„Весняне")

А є він в малюнку В. Голобородька:

Кавуни зелені
котять півні
по жовтій нитці
протягненій під вишнею
на якій одинока птиця
гойдається на верешечку
(краплі вишень
забризкали стіну хати)
Туди-сюди
одинока птиця хитається
мече кругле око на землю
де кавуни зелені
котять півні
(„Хлопчик малює літо")

Або того ж поета:

пахнуть яблука:
яблука ходять по криницях
яблука ходять по дитячих
головах
яблука ходять по дівочих
спідницях
яблука ходять по автобусах
яблука ходять по конях...

Як бачимо, в сучасному малому вже світі всякі процеси в тому числі й літературні, сьогодні ті самі. Їх спиняла, але не спинила й заліана заслона. Ще завзято стоячи на позиціях соцреалізму, російська література та літератури інших народів у межах СССР охоплені тими самими формальними шуканнями, що й літератури Заходу. Треба було дуже короткого часу, і вже, здавалося, російська поезія не тільки дожене, але й пережене західніх модерністів, коли два її емісари, Євтушенко і А. Вознесенський, роз'їздили по континентах, демонструючи з питомим совєтським патосом свої нові досягнення.

Про паралельні процеси в Україні В. Кравців у своєму есеї „Велика ведмедиця" і „Гончі пси" („Сучасність", ч. 2, 1962) пише так: „На виникнення цієї нової поезії склалося багато факторів і спонук, передусім поширення та поглиблення освіти, знайомство з літературами країн т. зв. народної демократії, а також і Заходу, і то не тільки „проґресивного", але й „буржуазно-націоналістичного" і, нарешті, вплив поетичних шукань знищених большевицьким режимом поетів і поетичних шкіл двадцятих-тридцятих років з їх символізмом, футуризмом, неоклясицизмом. Усім цим треба пояснити підтримку молодій поезії збоку старших віком літераторів і літературних критиків, які, сприяючи молодим, дають їм змогу виступити в друку і боронять їх перед представниками літературної реакції, а з другого боку те тепле прийняття, що його мають виступи молодих поетів у широких колах молоді на Україні. Все це спричинило той факт, що молода поезія на Україні сьогодні не тільки „у прориві", а і в наступі на поході..."

А як же це сталося, що в еміґраційній літературі молода поезія не в поході, а все ще приневолена обороняти свої позиції? Мала вона підтримку збоку старших літераторів і л і т ературних критиків, це справа відома. Це все. Молоді, яка б прийняла її тепло, обмаль, її ряди проріджені денаціоналізацією. А все ж чи не показово, що і цей невеликий відсоток горнеться до модерністів, поповнюючи дещо їх ряди, і на з'їзді „Слова" на панель прийшло багато молоді, чим засвідчила вона своє інстинктовне пов'язання з новими творчими процесами.

Паралельно, шукати на еміґрації якоїсь літературної реакції, яка спиняла б тут розвиток молодої поезії, здавалося б безглуздям. Але коли пригадати такі от формулювання й характеристики молодої поезії в Україні, як, наприклад, „фокуси і трюкацтво, знущання над образом, над логікою мислення" (М. Шеремєв), і порівняти їх з подібними висловами еміґрантських критиків та читачів про молоду поезію на еміґрації, тоді приходиться дивуватися тій однозгідності, що виступи і там і тут не вільні від емоційного насхаження, дивуватися і тій однодушності.

Цей парадокс пояснити можна хіба тим, що є в тій реакції частина правди. Пишучи про настороженість публіки до модерної творчости, завважує І. Кошелівець у попередньо цитованій статті:

„В її упередженні є інстинктовне почуття оборони проти ошуканства. Спробуйте недосвідченим оком розрізнити справжнє на контрастно замальованих полотнах Міро, по яких скачуть чудернацькі гієрогліфи, від куди модернішого шарлатана, який висить поруч".

(Далі буде).

Роман С. Голіят

50-ліття наукової і громадсько-політичної праці проф. Василя Орелецького

Проф. Василь Орелецький народжений 30-го січня 1895 року в селі Лужани, на Буковині. Гімназію закінчив 2-го липня 1914-го року в Чернівцях і склав іспит зрілости, з відзначенням.

Високошкільні студії д-р Василь Орелецький розпочав на Чернівецькому Університеті ім. Франца Йосифа, студіюючи правничі науки. Перша світова війна не дозволила Ювілятові закінчити студії. Він, як старшина австрійської армії, вступає до Української Галицької Армії і в ранзі поручника командував однією із складових частин 3-го Корпусу УГА, брав участь у здобуванні Києва та у численних боях з большевицькими наїзниками і пережив „чотирикутник смерти".

проф. д-р Василь Орелецький
(Фото: Ів. Процик)

Після програ Визвольних Змагань д-р В. Орелецький емігрує до Праги, де після 1-ої світової війни постало ядро української політичної еміграції. В Празі проф. В. Орелецький очолив гурток буковинських студентів „Черемош" та видавав інформаційний листок „Буковина". Він брав визначну участь в організації Відродження Українського Студентства і редагував його англомовний орган „Ди Н.У.Нюз".

В 1921-у р. д-р Василь Орелецький очолив Центральний Союз Українського Студентства (ЦеСУС) з осідком у Празі, заснований в 1921 р. на третьому конґресі українського студентства в Празі. ЦеСУС об'єднував і репрезентував усі українські організації західніх земель України й еміграції. ЦеСУС був повноправним членом Міжнародної Студентської Конфедерації (С.І.Е.) як державне студентство й тому мав нагоду репрезентувати Україну й українське студентство між чужинцями, і то не лише між студентами, але також і шефами поодиноких держав. Ювілят, як знавець багатьох мов: французької, англійської, японської, турецької, італійської, шведської, еспанської, румунської, мадярської й усіх слов'янських мов — вибір його на президента ЦеСУС-у дали йому можливість інформувати чужинецький світ, в першу чергу студентство, про українське студентство й поневолену Батьківщину. Він брав участь в конґресах в: Копенгазі в 1925 р., Празі — 1926 р., Женеві — 1927 р., Будапешті — 1929 р., Брюсселі — 1930 р., Букарешті — 1931 р., Ризі — 1932 р. На тих численних конґресах д-р В. Орелецький запізнавав студентів про справи українських студентів, обстоював студійні інтереси українського студентства та інтереси поневоленої України. Він мав нагоду нав'язувати зв'язки з впливовими делеґатами різних держав, присднувати приятелів українській справі. Представника ЦеСУС-у принимали радо шефи держав. Про свої контакти й пророблену працю Ювілят інформував у „Студентському Віснику", який він особисто редаґував. В. Орелецький співпрацював з УВО-ОУН і був в дружніх відносинах з полк. Євгеном Коновальцем, допомагаючи часто Організації в різних місіях.

Як абсольвент філософічного факультету й політичних наук Карлового Університету та обох факультетів Українського Вільного Університету. Ювілят був промований 24-го червня 1932 року на доктора прав УВУ в празі. В 1939 р. д-р В. Орелецький став доцентом УВУ на катедрі міжнародного права. Крім викладів на УВУ, д-р Орелецький вчив в УТГІ і в українській реальній гімназії в Моджанах.

Друга світова війна примусила проф. В. Орелецького еміґрувати на Захід. В повоєнних часах 1945/46 рр. проф. В. Орелецький був керівником п'ятьох українських таборі в Ашафенбурзі, де скупчилося понад 10 000 скитальців. Він був речником для наших біженців перед владою тодішньої УНРРА й ІРО. В Ашафенбурзі д-р В. Орелецький зорганізував українську гімназію, в якій вчив.

Коли в 1946 р. УВУ і УТГІ відновили на терені Німеччини (Баварії) свою діяльність, наш Ювілят негайно включився в працю наших високих шкіл і очолив на УВУ, як звичайний професор, катедру міжнародного права. Впродовж кількох каденцій він був деканом правничого факультету УВУ, а в академічному році 1963/64 був вибраний ректором УВУ, відтак ще двічі був знову ж вибраний ректором, 1965 і 1966-их рр. Як представник УВУ і УТГІ брав участь в Світовому Конгресі Вільних Українців в Ню Йорку.

Наукова, як і науково-публіцистична спадщина професора Василя Орелецького — велика. Він має за собою кілька книжок на міжнародно-правні теми та сотні статтей — наукових і публіцистичних.

Коли осінню 1970-го року Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий переводив візитацію наших поселенців в Німеччині, а УВУ наділив нашого Верховного почесним докторатом, то промоцію довершив наш Ювілят — тодішній про-ректор УВУ.

Проф. В. Орелецький — член Української Академії Наук в Німеччині. Його наукові статті друкувалися в різних наукових збірниках — українських і чужинецьких. Писав він на україно-знавчо-наукові теми та в чужій пресі під приблизно 12 псевдонімами.

Коли приглянемося голосним ювілеям науковців вільних народів, які в тому віці є тільки дорадниками нової генерації, або деяких університетів, то в нас (на еміґрації) справа представляється зовсім інакше. Не зважаючи на свій науковий стаж і свій вік, проф. В. Орелецький надалі продовжує свою працю.

Згадуючи про ювілей професора д-ра Василя Орелецького, зафіксовуємо цим самим на сторінках нашої преси посвяту й працю Ювілята для свого народу на протязі 50-ти років.

Проф. Василь Орелецький і його дружина живуть постійно в Мюнхені.

Січневі Роковини в Дітройті

Неділя, 24-го січня 1971 року, година 3:30 по полудні. Авдиторія Фіцджералд гайскулу у Воррені виповнилась публікою. При звуках бубнів і постанні публіки з місць прапороносці виносять на сцену прапори шістьох комбатантських і молодечих організацій. За ними марширують комбатанти і молодь Пласту і СУМА й займають місця. Слідує американський і український національні гимни, які відіграла на фортепіяні Ольга Дубрівна-Соловій.

Голова святкового комітету, Ярослав Дужий, відкрив академію, привітавши генералів Крата і Вишнівського, б. старшин, підстаршин і вояків українських армій та приявних представників дванадцяти національностей. Інж. Богдан Федорак представив сенатора Роберта П. Гриффина.

У своїй промові сенатор чітко зілюстрував деспотизм московських царів, зокрема царя Петра й цариці Катерини, які припечатали незалежність української держави. Порівнює Джефферсона і Лінкольна з Шевченком і Петлюрою, які закликали свій нарід до єдности боротьби за визволення з неволі. Комуністична Москва веде пропаганду за „визволення уярмлених імперіялістами народів", а сама загарбала чужі землі й поневолює інші народи. Але спротив з-поза залізної заслони дужчає. Промову сенатора переривано гучними оплесками.

Мішаний хор „Трембіта" відспівав: „Помолімося" — М. Гайворонського, „Радуйся ниво" — М. Лисенка; „Павочка ходить" — К. Данькевича й „Сонце на обрії" — К. Стеценка.

Д-р Богдан Футей з Клівленду, у своїй промові по-українськи, представив перебіг проголошення 22-го січня 1918 р. акту незалежности Української Народної Республіки, згадав бої під Крутами і Базарем, доказуючи, що Захід не допомагав нам, а навпаки шкодив нашій визвольній війні з червоними російськими імперіялістами, не доцінюючи небезпеки комунізму у боротьбі з яким мусять тепер платити людськими жертвами.

З черги чоловічий хор „Трембіта" відспівав: „Рушаймо всі" — М. Лисенка, „Полетів бим на край світа" — лемківську пісню в обробці Е. Козака, сольо Я. Цісарук, і „Наш рідний край" — В. Тритяка. Опісля Лада Прокоп, Галя Питяк і Ярослав Березовський прегарно продеклямували „Золотий гомін".

І знову виступив мішаний хор „Трембіта" і відспівав „Вдовонька" — лемківську пісню в обробці М. Гайворонського, „Накрила нічка" — Р. Купчинського-Б. Кушніра і „Єднаймося" — кантату К. Стеценка, сольо Галя Кравченко. Перед останньою піснею Петро Рогатинський відчитав резолюцію.

Академію закінчено співом „Не пора". Хори добре вив'язалися зі свого завдання. Диригував д-р Богдан Купнір, акомпаньювала Ольга Дубрівна-Соловій.

Перед академією, в п'ятницю 22-го січня, губернатор Мишигену і посадники Дітройту, Гемтремку і Ворену, в приявності наших делеґацій, проклямували цей день — днем проголошення незалежности української держави, а на ратуші Дітройту вивішено український національний прапор. В суботу о. ігумен І. Лотоцький, ЧСВВ, виголосив на українській радіопрограмі оо. Василіян патріотичну промову.

Фр. Липецький

Лист студента із України

Брюссель. — У журналі „Авангард", що його видає Центральна Управа СУМ під керівництвом мгра Омеляна Коваля, за редаґуванням Вол. Леника, в числі 5-му з 1970 року опубліковано листа студента-українця з України, в якому між ін. сказано: „На Україні проходить завзята боротьба за елементарні права людини, яка останнім часом набрала масового характеру . . . Масовість боротьби проявляється в стихійному розумінні важливости справи: бути чи не бути Україні, у взаємній допомозі друг другові, в намаганні молоді якнайбільш масово кінчати високі школи. По всій Україні курсують копії підпільних видань, які інформують про біжучі зміни й останні новини, вокрема про жертви режимного терору". В іншому місці сказано: „Знаючи, що на підтримку ззовні нема чого розраховувати, національно-творчі сили України, позбавлені вільної творчости, діють більш законспіровано меншими групами, що дає кращий ефект і більшу певність". В листі сказано теж, що на Україні „панує сьогодні обстановка, де говорити українською мовою на будь-яких навіть найменших зібраннях — це „измена родины", вам зразу пришиють націоналізм і в особистій папці, і в характеристиці напишуть „українець" (це значить „націоналіст"). З того часу ви не можете надіятись на будь-яке підвищення, чи навіть на кращу квартиру". „Ця система взагалі позбавлена людяности". Автор листа називає режим в Україні „комуністично - фашистівським", а комунізм „найбільше хамською системою", і закінчує словами: „Створена на обіцянках і брехні, ця система зайшла в тупик, з якого нема виходу. Вона наближається до свого ганебного кінця".

ЗБІРКА ПОЖЕРТВ НА ПОТРЕБИ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

ЛИСТА ч. 2

Відділи УНС:

5 Асторія, Н. Й.	$ 60.00	287 Джерзі Сіті Н.Й.	20.00
20 Гемтремк, Міш.	5.00	303 Флінт, Міш.	26.00
28 Гюстон, Тексас	96.00	304 Бофало, НЙ.	74.00
34 Ричмонд, Вірдж.	14.00	307 Бостон, Масс.	26.00
48 Редінґ, Па.	22.00	354 Омага, Небр.	22.00
93 Павтакет, Н. Дж.	11.00	356 Омага, Небр.	16.00
127 Бофало, НЙ	6.00	372 Плейнфілд, Н.Дж.	29.00
142 Елізабет, Н. Дж.	15.00	404 Муз Джов, Саск.	4.00
167 Толедо, Огайо	5.00	415 Скерборо, Онт.	5.00
170 Джерзі Сіті Н. Дж.	45.00	473 Монтреаль, Кв.	25.00
173 Вілмінґтон, Дол.	25.00	481 Карнеґі, Па.	50.00
214 Нюарк, Н. Дж.	9.00	484 Ютика, НЙ.	75.00
218 Кемпбел, Огайо	17.00	488 Фенікс, Арізона	55.00
235 Розфорд, Огайо	10.00	490 Ірвінґтон, Н. Дж.	25.00
237 Честер, Па.	7.00	Український народний Дім — Лорейн, Огайо	25.00
		Разом	$824.00

Новий Відділ Т-ва Українських Інженерів Америки

49 присутніх членів і кандидатів на членів, жива й дійсно речева дискусія, а вкінці майже одноголосне одобрення плану заіснувати, як окремий Відділ Ню Джерзі. Подаємо головні факти, що попередили формальне заснування нового Відділу Товариства Українських Інженерів Америки (ТУІА) на зборах, які відбулися в Нюарку, Н.Дж., 13-го грудня 1970 р.

Новий Відділ не лише буде включати давніх членів, які досі належали до Нюйоркського чи інших Відділів, а які зараз мешкають постійно в Ню Бронсвік, Перт Амбой, Ірвінґтон, Пассейк, Кліфтон, Нюарк, Мейпелвуд та інших місцевостях Ню Джерзі, але має докласти усіх зусиль, щоб до Товариства включити інженерів, економістів та абсольвентів з ділянки математично-природничих наук, які досі ніде не належали, а зокрема молодих, які покінчили високі школи вже тут в Америці. „Я батько двох синів-інженерів, належу до цього Товариства вже довгі роки, але мої сини чомусь досі не відчували потреби сюди включитися, і ми мусимо те явище направити", — ось слова одного із присутніх членів. Хоч з другої сторони до керівних органів Відділу був вибраний один батько і його син. Значить — є різні можливості до занотування.

Товариство Українських Інженерів Америки не лише професійна організація, але в першу чергу суспільно-громадська і саме цю ролю належало б зрозуміти і її зреалізувати.

Такі й подібні думки були предметом дискусії, яка в основному виказувала добрі вигляди на майбутнє праці Відділу.

Номінаційна Комісія в складі: Ігор Загайкевич, Роман Тарнавський та Роман Андрушків запропонувала слідуючі особи до Управи та Контрольної Комісії, яких вибрано одноголосно: Охримович Юліян — голова, Кобзар Богдан — заст. голови, Загайкевич Ігор — 2-ий заступник голови, Демедюк Дмитро — 3-ій заст. голови, Кузьма Григорій — організаційний реф., Хамуляк Я. Іван — секр., Змий Євген — скарбник, Косоноцький Степан — імпрезовий реф. Контрольна Комісія: Дам'ян Кордуба, Богдан Чайківський, Ярослав Вукачівський. Статутова Комісія: Кузьма Гр. та Ховайло Осип. Товариський Суд: Андрушків Осип, Загайкевич Роман та Бедрій Іван.

З присутніх 49 осіб, лише три заявили, що хочуть далі належати до своїх попередніх Відділів.

І. Я. Х-як

Матері протестують через газету проти пияцтва

Київ. — „Я ще ніколи не писала до газети, але набралась відваги, пишу й прохаю: допоможіть, будь ласка!" — пише комсомолка Людмила Олєйнік із шахти ч. 122 у Ворошиловградській області. Із своїм відкритим листом проти пияцтва вона звернулась не до київської, а до московської преси, і листа оприлюднила „Комсомольская Правда" з 28 січня. Авторка повідомляє, що майже кожного тижня на шахті керівники проголошують „День підвищеного видобутку" вугілля. Шахтарі за таку підвищену продуктивність дістають на руки бригади від 10 до 15 рублів: „І що б ви думали? Всі вони, всією бригадою ідуть до крамниці, купують на всі ті гроші водки, пива і закуски, десь присядуть і п'янствують. Ось і нині мій чоловік прийшов п'яним, бо був „День підвищеної продуктивности" у видобуванні вугілля. Авторка прохає не залишити її листа без відповіді і пропонує, щоб шахтарям не давали до рук грошей - готівки за прищвидчену працю, а прикладали їх до головної платні.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149 2 ав.

З Літературно - мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 5-го лютого ц. р. відбудеться там вечір, на якому інж. Богдан Геруляк познайомить слухачів ближче з південно - азійською країною Камбоджею, яка була частиною французької колонії Індокитаю і доля якої тісно пов'язана з В'єтнамською війною. Доповідь інж. Б. Геруляка „Про старинну і сучасну Камбоджу" буде багато ілюстрована прозірками. Початок о год. 8 веч.

НОВЕ ВИДАННЯ

Новий том проповідей о. Николая Вояковського

(о. Николай Вояковський. БОДРІТЕСЯ, Я ПОБІДИВ СВІТ. Проповіді на неділі і свята Воскресного круга. Том II. Скенектеді, Н.Й., 1969, ст. 486, друкарня Я. Ліщинського.)

Відомий проповідник о. Николай Вояковський видав у 1967 році перший том з циклу проповідей на неділі і свята подвижні і неподвижні — під заголовком „Вселенная веселися". Той перший том охоплював 59 проповідей за час від свята Введення в храм Пресвятої Богородиці до 32-ої Неділі після зіслання св. Духа. На деякі свята чи неділі є по кілька проповідей, напр. про св. о. Николая — чотири.

Перший том містив проповіді т. зв. Різдвяного круга, а другий том містить проповіді на неділі і свята т. зв. Воскресного круга від Неділі митаря і фарисея до Благовіщення Пресвятої Богородиці. В другому томі вміщені 75 проповідей. І тут на деякі свята й неділі автор надрукував по кілька проповідей. На Неділю Хрестопоклонну надруковані аж чотири проповіді, а на Великдень — п'ять.

Автор видав досі понад десять книжок. Його перша збірка проповідей вийшла друком в 1930 році. Були це „Начерки проповідей про умовини потрібні до доброї сповіді". В 1932 році вийшли були його „Начерки проповідей на неділі й неподвижні свята". Вже у Філядельфії в 1948 р. вийшли „Проповіді на неділі й неподвижні свята", а в Йорктоні в Канаді в 1954 році вийшов другий том його проповідей під цим самим заголовком.

В останніх п'ятьох роках о. Н. Вояковський видав ще чотири томики проповідей. В 1965 р. в Скенектеді Я. Ліщинський видав його „Травневі проповіді" (ст. 106); в 1967 р. в Йорктоні, Саск., Канада, вийшли його інші „Травневі проповіді" (ст. 46); в 1968 році там же появилися „Реколекційні проповіді - науки" (ст. 56) і там же в 1970 р. „Великопосні проповіді" (ст. 64).

Не плянуємо писати рецензію на новий том проповідей о. Н. Вояковського, хочемо звернути на них увагу читачів. В нас мало друкується релігійних книжок. Проповіді о. Вояковського можна читати на те, щоб знайти в них противагу до тієї неморальної літератури, яка заливає американський ринок. Лектура цих проповідей є добрим ліком проти того, що грають в кінах та показують в телевізійних програмах, завданням чого є зруйнувати моральні засади американського народу. а наслідками є те, що діється під час вуличних заворушень та неспокоїв у студентських кемпусах...

У своїх проповідях о. Н. Вояковський деколи сягає до української історії. В проповіді на Благовіщення Пречистої Діви Марії автор нав'язує до історії українського народу. Він пише:

„В прекрасному творі одного з перших наших письменників, Митрополита Іларіона, під наголовком „Слово о законі і благодаті і похвала нашому князеві Володимирові" читаємо про велике довір'я, яке мали наші князі, зокрема Ярослав Мудрий, до Пречистої Діви Марії. Князь Ярослав Мудрий оточує місто Київ оборонним муром, укріплює його, як на тодішні часи, дуже добре, мурує три брами в укріпленнях міста і не бачить сильнішої запоруки від нападів ворога, як Покров Пречистої Діви Марії, бо на воротах найбільше виставлених на набезпеку, ставить церкву в честь Благовіщення Пречистої Діви Марії. Цю церкву князь Ярослав Мудрий прекрасно украшує, а дах цієї церкви покриває золотою бляхою. Звідти й назва цих воріт: „Золоті Ворота" " (ст. 482-483).

Лектура релігійних проповідей може дати духовий спокій в теперішній неспокійній добі.

Л. Луців

Різдвяна телевізійна програма парафії св. Володимира й Ольги в Чикаґо

Чикаґо (Н.Н.). — На український Свят - Вечір чикаґська телевізійна станція (канал 26) між 7 і 8-ою годинами вечора передала спеціяльну різдвяну програму, яку реклямовано в програмках як: „Українське Різдво". Одногодинна програма складалася з трьох частин. В першій — розповідачі інж. Ст. Голяш, культурно-освітній раферент парафіяльної ради та Зірка Ґолодиловська, голова Братства Молоді Св. Бориса і Гліба розповідали про Свят-вечірні звичаї на Україні. Розповідь при святочному столі, була ілюстрована обрядами, при чому українська розповідь перепліталася англомовними виясненнями З. Городиловської.

Отці з церкви св. Володимира й Ольги: о. радник П. Джулинський і о. М. Бутринський разом з о. мітрофорним протоєреєм Ф. Білецьким з Православного Собору св. Володимира склали святочні побажання своїм парафіянам і всім українцям, які святкували тоді Свят-Вечір.

Потім з'явилися колядники — хлопці з Дружини прислужащих та дівчата з Братства Молоді. В кожній групі були віншувальники. Далі, співав колядки мішаний хор „Прометей", під диригентурою Р. Андрушка, а віншувала Ганнуся Фаріон. Дівочий хор „Черемшина" також проспівав дві колядки під дир. Олени Лебедович. При фортепіяні був Юрій Савин. А на закінчення колядував чоловічий хор „Прометей", від нього склав віншуванння Василь Дзуль.

Ціла програма своїм багатством різдвяних звичаїв і нашого мистецтва, гарно представила різноетнічній чикаґівській публіці „Українське Різдво".

Фінансовим спонзором цієї програми була Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч", від якої заповідала (в реклямній частині) Валя Сідельник, працівниця каси „Самопоміч".

В комітеті різдвяної програми під проводом інж. Дм. Пілецького брали участь: о. М. Бутринський, Ст. Ґоляш, О. Шарун і А. Піганюк.

Традиційна просфора у Вотервліті

Вотервліт, Н.Й. — Заходом місцевого Відділу УККА і Союзу Українок Америки відбулася у залі Українського Клюбу 10-го січня традиційна просфора при участі біля 150 осіб. Голова місцевого Відділу СУА, Т. Кушнір, відкрила просфору короткою промовою, вітаючи зібраних, і запросила на тостмайстра мґра В. Літинського. Після відспівання коляди „Бог Предвічний", о. П. Теодорович провів молитву й поблагословив страви. Тостмайстер розказав в обох мовах про Різдвяну сценку Я. Кушніра „В навечер'я Різдва", що її відіграли місцеві аматори під мист. проводом автора. Ця різдвяна сценка вірно віддає настрої нашого села з-перед 50-ти років, і переносить глядачів у атмосферу Рідного Краю після визвольних змагань. Виступали: О. Сенета, А. Поліщук; з молодих: О. Поліщук, Н.В. і Л. Кушнір, М. Кошикар, А. Постоловська, П. Урбан, М. Мокей і Б. Бережанський, наймолодший колядник, що розвеселив глядачів. Усі вони вив'язалися добре зі своїх роль. Маестрові Я. Кушніреві належиться щира подяка за працю над молоддю і над культурно-мистецьким життям у Вотервліті.

Мґр В. Літинський пригадав наші різдвяні традиції і переплітав спомини веселими фактами з нашого життя.

Нотар О. Філяк, визначний наш діяч з лемківського роду, уроджений уже в Америці, у своїй промові англійською мовою закликав молодь плекати наші традиції і звичаї. Деякі наші молоді — це „згублені люди", що не цінять так своєї рідної спадщини, як жиди чи вірмени. Працюючи над поборюванням наркоманії він мав нагоду пізнати молодь різного походження, що загубила свою ідентичність і спадщину своїх предків.

Вкінці промовляв о. П. Теодорович, що підкреслив велике багатство українських Різдвяних звичаїв і традицій, яких не має ніодин нарід. Різдвяні традиції скріплюють нашу єдність і зв'язок між нашими людьми серед чужого окруження. На жаль, мішані подружжя затирають наші прекрасні традиції і звичаї. Край дивиться на нас, очікує від нас духового зв'язку, що скріпить усіх нас.

Серед смачної вечері, співу колядок, товариських розмов і споминів проминув час в українській атмосфері рідного Різдва. Тостмайстер В. Літинський подякував паням з СУА та їхнім доням за приготування вечері. Отець П. Теодорович провів молитву й колядою закінчено просфору.

І. Дурбак

У Празі помер Микола Секретар, автор монографії про поштові марки ЗУНР

6 жовтня, 1970 року помер у Празі на 79-му році життя, Микола Секретар, кол. урядовець Комісаріяту Пошт і Телеграфів ЗУНР у Станіславові та кол. начальник однієї з польових пошт Української Галицької Армії.

Після програної за незалежність Української Держави, пок. М. Секретар не повернувся у рідні сторони, а поселився в Празі. Там одружився і був довголітнім директором однієї з чисельних поштових станиць у чеській столиці.

Пок. М. Секретар автор дуже цінної та одинокої в нас монографії про випуск поштових марок ЗУНР та про польові пошти Української Галицької Армії. Ця розвідка друкувалася в журналі „Український філятеліст", що виходив у Відні в 1925-1939 рр. за редакцією, д-ра Івана К. Турина. До праць покійного належить ще чимало статтей про маркові випуски ЗУНР та праці на загальні філятелістичні теми.

Впродовж 50-ти років пок. Секретар не мав можливости відвідати своє рідне містечко Кути й щойно в 1969-у році пощастило йому прожити кілька тижнів серед рідних на батьківській землі. Там зустрінув нужду і терор, серед яких доводиться жити його землякам від довгих літ. Свої враження описав у репортажах, які друкувалися в журналі „Гуцулія", а частинно ще залишилися в рукописах. В. Й. П.

Ю. М.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 6-го ЛЮТОГО 1971 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя — 270 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі. Вкладки збирається на зборах або в фін. секр. S. Ostrowsky, 29 Lexington, Ave., Jersey City, N. J. Склад Управи на 1971 р.: А. Шаран, предс., А. Струк, заст., С. Островський, фін. секр., Л. Зиман, заст., В. Бутковський касир і рекор. секр. Контр. Комісія: В. Карів, Т. Бойко, Ф. Жарський. Надз. хворих — Л. Зиман. Організ. чл. — С. Островський. — Управа.

НЕДІЛЯ, 7-го ЛЮТОГО 1971 р.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 39 Відд. о год. 3-ій по пол. в малій залі УНДому. Збирання чл. вкладок — субота, 7-10 веч., неділя, 12-3 по пол. Проситься прибути на збори. — Управа.

COATESVILLE, Pa. Річні збори Т-ва Б. Хмельницького — 248 Відд. о год. 10:30 ранку, в залі Укр. Прав. Церкви св. Духа при 399 Charles St. В зборах візьме участь голова Філядельфійської Округи — Ст. Гавриш. — В. Маскула, секр.

СУБОТА, 13-го ЛЮТОГО 1971 р.

ЧИКАҐО, Ілл. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла — 220 Відд. о год. 7-ій веч. в Союзовому Домі. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

НЕДІЛЯ, 14-го ЛЮТОГО 1971 р.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори Т-ва Мир — 324 Відд. о год. 2-ій по пол. в Горож. Клюбі при 23-ій і Бравн вул. На порядку: звіти і вибір нової управи на 1971 р. — Управа.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ —251 Відд. о год. 11:30 ранку в церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. Управа на 1971 р.: І. Фур, предс., Я. Кравчук, заст., Т. Шмаґала, секр., Ю. Оришкевич, заст. секр. Місячні збори відбуватимуться кожної другої неділі в місяці в часі і місці як подано вище. — І. Фур, предс., Т. Шмаґала, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Т-во Сокіл — 336 Відд. вибрано таку Управу на 1971 р.: В. Шмагло, предс., С. Савчак, заст., Г. Кісіль, фін. секр., і касир, д-р. П. Телішевський, рек. секр., Контр. Комісія: д-р. В. Малиновський, гол., В. Добромільський і М. Наконечний, заступ., В. Шмагло — делеґат до Злуч. Організацій. Г. Кісіль, надз. хворих. Збори відбуватимуться кожної другої неділі в місяці по першім, в залі церкви св. Йосафата при 5720 Стейт Рд., Парма, Огайо від год. 11 до 1 по пол. — Управа.

ЗМІНА АДРЕСИ

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303

Долучую 25 центів — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:

ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ____________

Ім'я і прізвище: ____________

Адреса: ____________

____

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище: ____________

Адреса: ____________

____________ Zip Code ______

ТАРЗАН, Ч. 6504. Мамбо вбиває Ґана

NO, GANO!

TWICE YOU SHAME BATUSIS, GANO! NOW YOU DIE... FROM MY SPEAR!

A-AGHH!

THIS TIME, TARZAN, I LET YOU LIVE! GO, NOW! DO NOT WALK AGAIN IN FORBIDDEN BATUSI COUNTRY!

Ні, Ґано!
Ти двічі покрив соромом батузів, Ґано! Тепер вмирай — від мого списа!
А-а — а-х!

Цим разом, Тарзане, я дозволяю тобі жити! Иди тепер геть! Не входи знову до забороненої країни батузів!